

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak

SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania X. Y. i X.1 Y.1

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] 2025 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa
stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie,
ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 1073

z udziałem X.2 Y.2 i X.3 Y.3

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 marca 2026 r.

**uchyla zaskarżoną uchwałę w pkt 1 w całości, a w pkt 2
w stosunku do X. Y. i X.1 Y.1 i w tym zakresie przekazuje sprawę
Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

Paweł Księżak

Oktawian Nawrot

Mirosław Sadowski

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z dnia [...] 2025 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o
powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim
Sądzie Administracyjnym w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r.,

poz. 1073, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2024 r. poz. 1186), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS”. „Rada”):

1. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pana X.2 Y.2 i Pani X.3 Y.3 do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie;
2. nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana X.4 Y.4, Pani X.5 Y.5, Pana X.1 Y.1, Pani X.6 Y.6 oraz Pani X. Y. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

Uchwała Rady została podjęta na posiedzeniu w dniu 20 lutego 2025 r. w drodze głosowania. Na Pana X.4 Y.4 3 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- na Panią X.5 Y.5 1 głos „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 15 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 17 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

- na Pana X.2 Y.2 9 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 17 głosów), zatem jego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- na Pana X.1 Y.1 8 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- na Panią X.6 Y.6 3 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- na Panią X.3 Y.3 10 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 6 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 17 głosów), zatem jej kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

-na Panią X. Y. 1 głos „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 13 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 15 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Na powyższą uchwałę odwołanie złożyła X. Y. (dalej: „skarżąca”), zaskarżając ww. uchwałę w części:

1. w zakresie punktu 1. w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Pana X.2 Y.2 do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie;

2. w zakresie punktu 2. w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej – X. Y. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła sprzeczność z prawem, polegającą na:

I. naruszeniu przepisów postępowania mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 33 ust. 1 w zw., z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS w zw. z art. 2 i art. 32 ust. 1-2 oraz art. 60 Konstytucji RP polegający na braku zastosowania jednolitych kryteriów oceny wszystkich kandydatów; wskazanie w opisie kandydatur uczestników postępowania odmiennego zakresu danych, co uniemożliwia ustalenie, jakie kryteria były przez KRS faktycznie brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przedstawieniu danej kandydatury Prezydentowi RP oraz nieprzedstawieniu kandydatury Skarżącej, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur w postępowaniu, brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur o jasne i jednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria ocen, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania przez władze publiczne obywateli RP oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie Pana X.2 Y.2 wskazanego w pkt 1 zaskarżonej uchwały a nie Skarżącej;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS w zw. z art. 2 i art. 32 ust. 1-2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez przeprowadzenie głosowania po wprowadzającym w błąd referacie, dotyczącym przedstawienia kandydatury Pana X.2 Y.2 co do spełnienia przesłanek z art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U.2024.1267, dalej p.u.s.a.) w sytuacji braku dokumentów o tym świadczących, co wynika wprost

z zaskarżonej uchwały, a pominięcie Skarżącej doświadczenia w samodzielnym orzekaniu w sprawach administracyjnych w ramach pozaetatowego członka Samorządowego Kolegium odwoławczego w Warszawie i występowaniu w postępowaniach sądowo administracyjnych jako pełnomocnik organu, które to okoliczności wskazywały na brak zastosowania zasad równego traktowania przez władze publiczne obywateli RP oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1 zaskarżonej uchwały a nie Skarżącej;

3. art. 35 ust. 2 ustawy o KRS przez przekroczenie granic swobodnego uznania, przejawiających się w braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy, dokonanie oceny w sposób dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej jego oceny, w tym m.in. poprzez przyjęcie, że osoba z 6-letnim doświadczeniem zawodowym jako radca prawny wykonujący zawód indywidualnie od 2017 r., głównie prowadząca sprawy administracyjne, cywilne, gospodarcze (czyli nie wiadomo jakie głównie prowadzi) oraz osoba, która uzyskała jedną z najniższych ocen „ocenę dobrą plus” w ocenie kwalifikacji sporządzonej przez sędziego „wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego” oraz poprzez przyjęcie, „w najwyższym stopniu wypełniła kryteria posiadanego doświadczenia zawodowego” w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie tej osoby wskazanej w pkt 1 zaskarżonej uchwały a nie Skarżącej,

4. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób sprzeczny z prawem i budzący wątpliwości co do prawidłowości procedury dokonywania wyboru, wbrew przewidzianym prawem możliwościom służącym dokonaniu oceny według jednolitych kryteriów kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie Pana X.2 Y.2 a nie Skarżącej ze względu na:

- sporządzenie go w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i osoby rekomendowanej w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały

w tym brzmieniu oraz bez wskazania, w jakim zakresie uznano kwalifikacje Pana X.2 Y.2 za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia Skarżącej;

- sporządzenie uzasadnienia w części „III Porównanie kandydatów” w sposób wybiórczy poprzez wskazanie w tej części tylko trzech kandydatów oraz pominięcie pozostałych kandydatów w tym konkursie,

- sporządzenie uzasadnienia z użyciem sformułowań, szablonowych, ogólnych i niejasnych takich między innymi jak: „wybrani kandydaci wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.” (str. 18 ostatnie zdanie), bez wskazania jakie czynności związane z sądownictwem administracyjnym z organami administracji publicznej dokonywane przez Pana X.2 Y.2 zostały ocenione i bez wskazania jakie te czynności i ich ocena mają wpływ na uznanie, iż osoba rekomendowana spełnia przyjęte przesłanki w stopniu najwyższym, co w istotny sposób utrudnia ocenę zasadności decyzji, a także jej kontrolę w ramach niniejszego odwołania;

5. naruszenie art. 20 ust. 1 i art.21 ust. 1 ustawy o KRS - które stanowią, że Rada obraduje na posiedzeniach plenarnych, a do ważności uchwał Rady potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu. Przepisy ustawy o KRS przewidują możliwość przeprowadzenie głosowania w trybie obiegowym za pośrednictwem poczty elektronicznej, ale nie zdalnym. Sama Rada nie miałaby przy tym kompetencji do uregulowania w trybie regulaminowym, skoro o osobistej obecności członków Rady podczas obrad plenarnych stanowi wprost ustawa. W posiedzeniu plenarnym Rady w dniu 20 lutego 2025 r. wzięło udział w trybie zdalnym 8 członków, co potwierdza zapis video posiedzenia. W głosowaniu jak wynika ze skarżonej uchwały brało udział 15 członków. Zatem osobisty udział w obradach Rady i głosowaniu nad kandydaturą skarżącej brało tylko 8 członków, a zatem mniej niż połowa Rady. Skoro do ważności uchwał Rady potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu to oznacza, że zaskarżona uchwała jest nieważna.

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., poprzez przyjęcie przez Radę, że Skarżąca nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z

działaniem organów administracji publicznej (choć to wprost wynika z jej oceny kwalifikacji str. 14), przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, w sytuacji wskazania kandydatury Pana X.2 Y.2 do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w WSA w Warszawie, przy braku spełnienia tych wymogów, co wynika wprost z jego oceny kwalifikacji i uzasadnienia zaskarżonej uchwały, co jednocześnie narusza zasadę równego, opartego na jasnych, niedyskryminujących kryteriach dostępu do służby publicznej w zawodzie asesora sądu administracyjnego.

W oparciu o powyższe zarzuty, wniosła - na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 k.p.c. - o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie Radzie do ponownego rozpatrzenia:

1. w zakresie punktu 1. w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Pana X.2 Y.2 do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

2. w zakresie punktu 2. w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej – X. Y. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

Od powyższej uchwały, odwołanie złożył również X.1 Y.1 (dalej: „skarżący”) w części, a mianowicie: w zakresie pkt 1, wobec przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana X.2 Y.2 oraz Pani X.3 Y.3, do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie, zwanym dalej „Sądem”: w zakresie pkt 2, w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie X.1 Y.1 do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

Uchwale - w zaskarżonej części - zarzucił naruszenie następujących przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatury Odwołującego w sposób niekompletny, niewyjaśniający istoty decyzji Krajowej Rady Sądownictwa,

zwanej dalej „Radą”, a tym samym uniemożliwiający Sądowi Najwyższemu weryfikację prawidłowości podjętego przez Radę rozstrzygnięcia,

2. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez nierozważenie sprawy w sposób wszechstronny, a to przez dokonanie oceny kandydatury Odwołującego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważania okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie, a przy tym? z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującego, przy pominięciu przesłanek wynikających z brzmienia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS,

3. art. 35 ust 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS poprzez zignorowanie i uznaniowe zastosowanie kryteriów wyboru kandydatów na stanowisko asesorskie, mimo, że Odwołujący spełnia przyjęte przez Radę kryteria w stopniu wyższym niż osoby wybrane w konkursie.

Wobec powyższych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 1 - w całości oraz w zakresie pkt 2 - w części odnoszącej się do niego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Radzie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zdaniem składu orzekającego w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu, który idzie najdalej, tj. naruszenia art. 20 ust. 1 i art.21 ust. 1 ustawy o KRS.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS Rada obraduje na posiedzeniach plenarnych.

Stosownie do art. 21 ust. 1 u.KRS do ważności uchwał Rady potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu.

Według § 5 Regulaminu (uchwalonego na podstawie art. 22 u.KRS) Członek Rady potwierdza obecność na posiedzeniu Rady złożeniem podpisu na liście obecności. Zarazem zgodnie § 27 Regulaminu Rada, Prezydium Rady i zespół członków oraz komisja mogą odbywać swoje posiedzenia przy użyciu środków

komunikacji elektronicznej (posiedzenie zdalne) oraz głosować w trybie obiegowym w przypadkach określonych w odrębnych przepisach.

Przepisem odrębnym, o którym mowa wyżej, w przeszłości był art. 31zzg ust. 1 oraz ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 340). Zgodnie z tą regulacją w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, m.in. Krajowa Rada Sądownictwa i zespoły Krajowej Rady Sądownictwa mogły odbywać swoje posiedzenia przy użyciu środków komunikacji elektronicznej (ust. 1) oraz mogły podejmować uchwały w trybie obiegowym, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej.

Na mocy Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 maja 2022 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz.U. 2022, poz. 1027) z dniem 16 maja 2022 r. został odwołany stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Natomiast na mocy Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. 2023, poz. 1118) z dniem 1 lipca 2023 r. odwołany został stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Oba te akty spowodowały, że wspomniany art. 31zzg ust. 1 oraz ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, automatycznie przestał obowiązywać. W konsekwencji odpadła też podstawa prawna odbywania posiedzeń Rady w trybie zdalnym.

Mając to na względzie, należy zauważyć, że posiedzenie Rady, na którym podjęto zaskarżoną Uchwałę, odbyło się już po odwołaniu stanu epidemii i stanu zagrożenia epidemicznego. Zasadniczo więc Rada, działając w trybie zdalnym, nie mogła się oprzeć na art. 31zzg ust. 1 oraz ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. W ocenie Sądu Najwyższego jest to wystarczający powód do przyjęcia,

że sposób procedowania tego organu nie znajdował podstaw w obowiązującym prawie. Z tego powodu należy uznać, że dla oceny ważności uchwały niezbędne jest zweryfikowanie, czy przy jej wydaniu na sali obecna była co najmniej połowa jej składu.

Na liście obecności posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 20 lutego 2025 r. zostało złożonych 12 podpisów. Przy nazwiskach kolejnych 8 członków Rady widnieje oznaczenie „udział zdalny”. Przy pozostałych 5 nazwiskach Członków Rady – w miejscu przeznaczonym na podpis wykreślono je linią ciągłą.

Powyższe ustalenia, osadzone na kanwie wspomnianych wcześniej przepisów obowiązującego prawa: art. 21 ust. 1 u.KRS oraz § 5 Regulaminu KRS, prowadzą Sąd Najwyższy do wniosku, że przy podejmowaniu Uchwały nr [...], w toku głosowania, nie zachowano wymogu ustawowego kworum.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na tej podstawie uznaje zarzut skarżącej odnośnie do głosowania Uchwały za zasadny.

W związku z tymi ustaleniami, wskazującymi na zaistnienie przesłanki nieważności przedmiotowej Uchwały, Sąd Najwyższy stwierdza, że rozpoznanie pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącą jak i skarżącego jest zbędne. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS uchylił zaskarżoną uchwałę w pkt 1 w całości, zaś w pkt 2 w stosunku do X. Y. i X.1 Y.1 i w tym zakresie przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Paweł Księżak Oktawian Nawrot Mirosław Sadowski

[r.g.]